

[Kjeld Olesen]

Vi skal ikke bebrejde regeringen, at den i dag også selv har forladt væsentlige dele af sin helhedsplan. Men vi bebrejder regeringen, at den er uden konsekvens. Regeringen sidder ikke på en tillid udtrykt af et flertal i dette ting. Regeringen sidder, fordi der endnu ikke er konstateret noget flertal imod den. Og den sidder, selv om et flertal har udtrykt ønske om en anden løsning end en spinkel venstregering, hvor stor fremgang man så end kan vise. At udtrykke mistillid til regeringen ved denne lejlighed vil kun tjene et formål, hvis denne mistillid har mulighed for at få et flertal bag sig. Da alt tyder på, at dette ikke giver sig udtryk i dag, vil socialdemokratiet hverken foreslå eller medvirke til gennemførelse af et mistillidsdagsordensforslag, medmindre denne forhandling skulle vise en ændret holdning hos partierne.

Vælgeres skepsis over for folketinget og den politiske debat er ikke blevet mindre efter valget. Det er forståeligt, når man ser, hvordan man har forsøgt at koncentrere denne debat omkring forskellige bogstavkombinationer eller lade det fremtidige samarbejde være afhængigt af bestemte personer.

Efter at valgresultatet forelå, fandt socialdemokratiet, at regeringen som en helt naturlig konsekvens burde træde tilbage. Kun derved kunne der gives muligheder for de frie forhandlinger, der kunne lede hen til en ny regering på så bred en basis, at der kunne gennemføres en langsigtet løsning. Men regeringen havde jo sin egen specielle fortolkning af valgresultatet. Nu var det ikke længere for eller imod regeringens samlede helhedsplan. Nu følte regeringen sig fuldt tilfredsstillet ved at konstatere fremgangen på 20 mandater for venstre. At det skete på bekostning af andre borgerlige partier, og at den borgerlige fløj som sådan havde tilbagegang, skal jeg ikke bruge tid på at kommentere. Jeg vil blot konstatere, at regeringen altså ønskede at sidde videre.

Derefter var socialdemokratiets linje klar. Nu gjaldt det, hvilken politik der skulle føres, for problemerne skulle løses. Men også her skuffede regeringen. Hvor man kunne forvente, at den meget målbevidst gik i

gang med at skabe løsninger, oplevede vi under den første korte forhandling en regering, der ikke på noget væsentligt punkt kom os i møde. Naturligvis kunne socialdemokratiet ikke acceptere de sociale nedskæringer, som er knyttet til skattelettelserne. Man ville ikke give os garantier for en bevidst og hurtig indsats mod arbejdsløsheden. Og når det drejede sig om økonomisk demokrati, oplevede vi, at man endog havde skærpet sin modstand. Under valgkampen sagde vi meget tydeligt, og efter valget siger vi det lige så tydeligt: man kan ikke forvente, at landets lønmodtagere skal bære byrder, hvis ikke de gennem en påbegyndt ordning med økonomisk demokrati også får andel i de resultater, der skabes.

Den skarpe afvisning af socialdemokratiets krav tyder meget på, at regeringen i virkeligheden skulle have overstået noget formelt. I realiteten havde den truffet sit valg. Den havde besluttet at fortsætte som regering, og den havde også i realiteten truffet sit valg med hensyn til, hvor i denne sal den skulle hente sin støtte. Det tager vi så bare til efterretning.

Socialdemokratiets fremgang ved valget giver os et ansvar, som vi vil leve op til. Allerede i fredags fremsatte vi de 8 første forslag, en indsats mod arbejdsløsheden. Det var forslag om en statslig bistandsfond, om midlertidige forbedringer af afskrivningerne på produktive investeringer, om obligatoriske forhåndslån, om midlertidige statslån til boligbyggeri, om ophævelse af de kommunale investerings- og lånerammer, om forbedringer inden for arbejdsformidlingen og arbejdsløshedsforsikringen. Og der kommer flere initiativer, der skal sætte skub i produktionen og øge eksporten.

Ungdomsarbejdsløsheden er nu vokset til dimensioner, der gør det nødvendigt med en langt mere direkte og bevidst indsats. Også her kommer vi med forslag.

ØD er kommet for at blive. Skal vi have langsigtede løsninger, må vi have mulighed for en tilstrækkelig planlægning. Vi skal have en tilstrækkelig smidig kapitalmarkedspolitik, og samtidig skal vi udvikle solidaritet imellem lønmodtagerne.

Ser man på landets problemer, vil eftertiden fortælle om en regering, der handlede kortsigtet og egoistisk, en regering, der mere